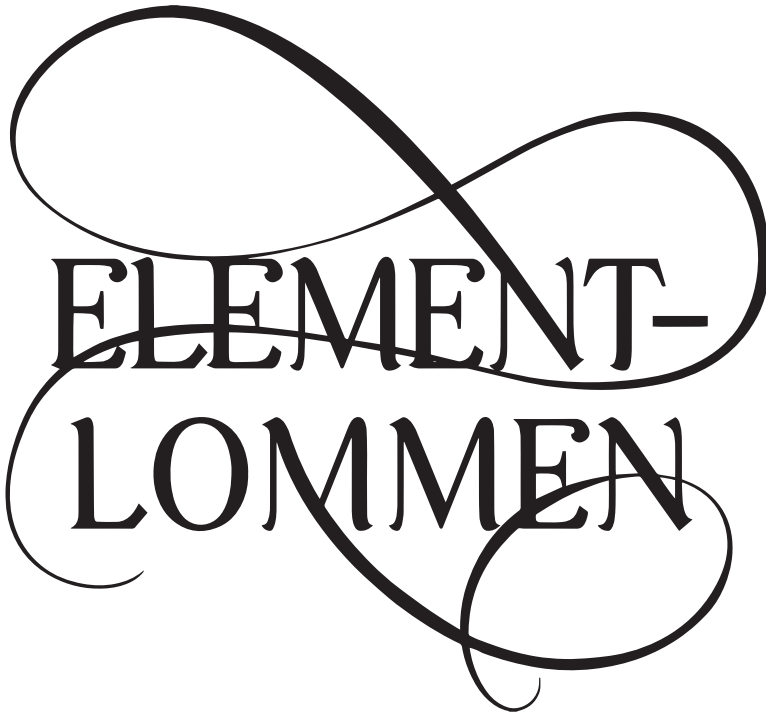

ELEMENT-
LOMMEN

Julie Midtgaard

ELEMENT-
LOMMEN

Sprækken til Luscuro 4

Tellerup

Sprækken til Luscuro #4: Elementlommen

© 2022 Tellerup A/S

DK-4180 Sorø

Omslag: Danielle Finster

Typografisk design: foxyeditor

Tryk: Nørhaven

ISBN: 978-87-588-4718-4

Kopiering fra denne bog må kun finde sted på institutioner,
der har indgået aftale med Copydan,
og kun inden for de i aftalen nævnte rammer.

LUSCURO
EFTERKRIGSÅRENE

„AAA-RUUUN!“ råber jeg af alle kræfter og tager fra med hænderne mod lårene for at give stemmen ekstra styrke.

Muren til De Forladte Områder er lige så høj, farveløs og tavs som altid.

Som en utålmodig ulv vandrer jeg frem og tilbage langs den.

„ARUN!“

Min hals er tør og ru. Jo flere gange jeg kalder, jo mindre lyder det som navnet der blev det sidste over min søsters læber.

Sommersolens lune stråler sniger sig igennem fibrene på

min tynde kjole og får den til at klæbe fugtigt mod huden. Ailith betragter mig endnu en gang fra sin post blandt den lille håndfuld præstinder længere fremme. Snart kommer hun herhen og beder mig stoppe. Igen. Hver gang når jeg grænsen lidt før den forudgående.

'Find ... Arun,' ekkouer Akelas stemme i mit hoved.

'Hvad?' hører jeg mig selv spørge mens jeg læner mig ind over hendes mund for ikke at gå glip af de knap hørlige ord.

'Hjælpe.' Akela skærer ansigt, men det lykkes hende at strække armen. *Peger hun? Mod muren?*

To måneder er gået. Var det overhovedet sådan det skete? Tredje skoleår føles uendeligt, og vi er kun halvvejs.

Norell kommer Ailith i forkøbet og lægger blidt fingrene om min arm.

„Vi ved jo ikke om Arun er *bag* muren,“ siger hun forsigtigt og får mig til at standse.

Hun undgår at nævne at selv hvis Arun er der, er der så godt som ingen chance for at murens magi vil lade min stemme slippe derind eller Aruns svar ud.

Ved siden af mig afbrydes muren af en gitterlåge. Jeg læner panden mod de mørke, tætte metalstænger udskåret i snørklede elementtegn.

„Hold arme, hoved og andre legemsdele du gerne vil beholde, tæt til kroppen og på lang afstand af Lusucros forladte områder,“ siger Nøks og trækker mig baglæns i kjolekraven. „Helt ærligt, Gry, du ved ikke hvad der gemmer sig derinde. Norell og jeg *er* ret trætte af lydforstyrrelserne fra

dit ansigt, men vi synes alligevel du skal forsøge at beholde det.“ Hun skæver til min hårgrænse. „Og hvis du insisterer på at tatovere elementtegnene i panden, er jeg sikker på vi kan finde en sjovere måde. Du ved, gøre det til en hyggeaften.“

Norell fnyser og gnider sin tommel mod min pande. Nu kommer Ailith og præstinderne også herhen.

„Måske det er nok for i dag?“ Ailiths spørgsmål er ikke et spørgsmål.

Jeg nikker, skrår hen til tæppet med tvillingebogen og samler den op. Norell griber tæppet, ryster det fri for jord og folder det sammen.

Heller ikke i dag nyttede det at bladre i bogen, stirre gennem lågen eller forsøge at fremmane synet fra dengang inden Det Endelige Opgør hvor jeg så angribende skikkelser derinde. Eller at søge efter Arun.

Det er længe siden nogen af os regnede med at få noget ud af turene hertil. Men hvad skal vi ellers gøre? Vente på at elementsygen tager os én efter én? I en verden hvor min søster ikke længere findes? Nej tak.

Det *Endelige Opgør*. Vi havde én opgave. At besejre Sorra. Det har vi gjort. Så hvorfor er der ikke sket en skid ved ubalancen? Hvis ikke den endda blev værre efter hendes død. Elementsygen angreb og kvalte Oma nærmest uden forvarsel under Akelas dødsritual. Alt for mange er blevet angrebet siden.

„Jeg tager én sidste tur langs muren,“ siger jeg. Mest for

at trampe frustrationer ud. Jorden tager dumpt imod mine skridt. De andres fodtrin lyder et godt stykke bagude.

I dag var heller ikke dagen hvor Hak og Viane tilfældigvis vendte tilbage hertil. Hvis de overhovedet har forladt pladsen efter opgøret? Jeg misser mod den tomme luft. Tegnene på kamp er nærmest borte. Plamagerne af blod er tørret ind og regnet væk. Det nedtrampede græs har rettet sig, omend det er mere sparsomt end før.

Noget bevæger sig i udkanten af mit syn. Jeg retter blikket mod den begyndende trægrænse og langer om efter kraftstaven på ryggen. Den døde fornemmelse får mit bedøvede hjerte til at skribe mens min krop af sig selv fuldfører bevægelsen og trækker staven frem hvor jeg kan se dens svedne top. Intet har kunnet genoplive den. Men hvis et ondsindet væsen gemmer sig blandt det grønne, kan jeg i det mindste smække det over snuden.

Jeg ved allerede godt at hvad end det er, kun er i mit hoved, men jeg har ikke andet at gå efter. Intet rører sig mellem træernes slanke, tætte stammer.

Jo, dér.

Noget sort. Skinnende.

Et indre billede af Akelas sorte silkehår dukker op i mit hoved. Er det den leg vi forfølger i dag? At Akela ikke er død, men er lige her i skoven omringet af hendes element. Hvor idyllisk.

Og uvirkeligt.

Jeg følger efter.

„Akela?“ hvisker jeg. Det gør ondt dybt inde i knoglerne. Igen.

Bevægelsen dukker op bag et træ længere til højre, men ikke dybere inde. Min livlige underbevidsthed ved udmærket at hvis jeg går for langt ind, kommer de andre, og drømmebilledet falder til jorden.

Men det sortes bevægelse er i brysthøjde og meget lavere end Akela. Jeg strammer grebet om staven. Alligevel et dyr? Jeg standser. Går baglæns.

I modsætning til hvad de andre tror, kan jeg godt trække mig selv ud af dagdrømmeriet. Jeg har bare sjældent lyst.

Jeg sukker og vender mig for at gå tilbage. Det gibber i mig. Et sorthåret barn står foran mig. Hendes mund former et O, og hun skriger lydløst med omtrent samme kraftanstrengelse jeg lagde i min kalden før. Hendes øjne er store, våde og fulde af angst. Hun hiver en ordentlig mundfuld luft ind og skriger lydløst igen.

„Hvad sker der?“ Jeg lader blikket flyve over hende fra top til tå. Ingen synlige skader.

Hun skrider videre. Jeg misser med øjnene. Er det her andet og mere end mit smadrede indre? Et syn? Skriget er lydløst, men vinden bruser stadig i træerne, og bladene hvisker lavmælt. Det føles ikke som synernes karakteristiske dumpe pudefornemmelse over ørerne, og mine andre sanser falder ikke i baggrunden. Jeg mærker intet sug i maven og er smerteligt meget i min egen krop.

Jeg vil række ud efter pigen, men hun fordufter hurtigere end hun opstod. Mit hjerte hamrer. Måske har jeg alligevel ikke så meget kontrol som jeg troede. Men det er ovre nu.

Jeg giver et beroligende vink til de andre der ellers har opgivet at lade som om de laver andet end at holde øje med mig. Ailith vender sig og taler dæmpet med præstinderne. Norell lægger tæppet sammen for anden gang. Alle betragter igen de gøremål de ikke har.

Bortset fra Nøks. Nøks lægger armene over kors og ser direkte på mig.

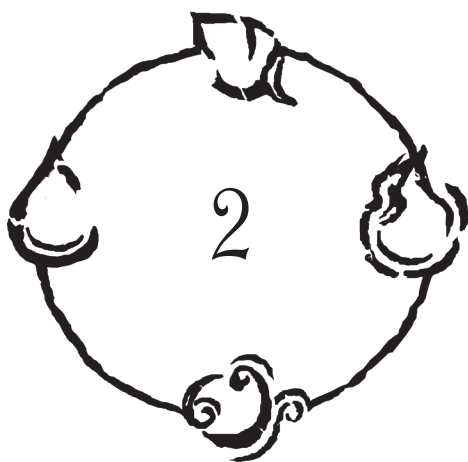
Der lyder et knæk fra skovbunden bag mig, og jeg snurrer rundt. Hvis pigen kan knække kviste, er hun i hvert fald mere end bare ...

„Ved alle siksteres forbandede livsenergier, det var på tide,“ siger en svagt bekendt stemme fra skyggerne.

„Arun?“ ryger det ud af mig.

Blege fingre, et lige så blegt ansigt med store, grønne øjne og lyst hår kigger forsigtigt frem fra en tyk stamme.

„I ved alle sammen godt at du ikke finder nogen Arun her, dine venner nænner bare ikke at sige det til dig.“ Med elegante bevægelser og svøbt i hvide lokkegevandter stiller Indira sig, så hun er synlig for mig og skjult af skoven for de andre.

Jeg trækker staven frem i kampstilling.

„Jeg kan genkende en død siksterstav når jeg ser én,“ fnyser Indira.

Et gys løber igennem mig. Jeg ser bunken af slappe, livløse sikstere under Hjemstedet for mig med tilhørende tøn-
der fyldt af udtjente stave med tågede kraftsten.

„De andre står lige derude, Indira,“ siger jeg. „Vi er man-
ge mod én.“

„Heldige dig. Endnu en gang. Alt muligt kunne have
ventet på dig herinde, du burde være gladere for at se mig.“

„Glæde er det sidste jeg føler.“ Min stemme drypper af

foragt uden jeg kan styre det.

At lokke mig herind ved at bruge barndoms minder om min døde søster – som i øvrigt ikke så sådan ud, men hvor skulle Indira vide det fra? – er lavt.

„Så har vi for en gangs skyld samme udgangspunkt.“ Hun kaster utålmodigt med sit hvidblonde hår. „Jeg har ventet en evighed. Noget siger mig jeg skal klandre *dig* for at Reynir ikke har været uden for Notios borgmure siden opgøret.“

Jeg skærer en grimasse. „*Du* er grunden til at du ikke har set ham. På grund af dig er han tvunget til at gemme sig bag høje bymure uden adgang til skoven som er så stor en del af ham.“ Varmen trækker frem i mine kinder, og jeg tvinger mig selv til at blive stående. „Han gav jer alle chancer for at vende om. For at se tingene fra en anden side. I svarede igen ved at slå hans bror ihjel!“

En skygge glider over hendes ansigt. „Jeg har brug for at tale med Reynir.“

„Hvorfor?“

„Det skal jeg nok selv fortælle ham.“

Jeg strammer grebet om kraftstaven. „Det tror jeg ikke.“

„Det er du ikke vogter over.“

„Ikke? Hvorfor er det så mig du opsøger?“ Jeg vender mig fra hende.

Hun får ikke tid til at svare, for jeg går med hastige skridt tilbage til de andre uden at se tilbage og håber mit hår skjuler skuldrenes lette skælven.

Jeg har vendt ryggen til en lokker.

„Klar?“ spørger Ailith.

Jeg nikker, og vi starter hjemrejsen. Ailith og præstinderne går i forvejen og sikrer ruten.

„Jeg siger ikke at du ser endnu værre ud end da du forlod os ...“ Nøks sukker. „Jo, jeg gør. Det er nøjagtig det jeg siger. Hvem pissede på dine rødbær derinde?“ Hun nikker mod skoven som vi med hastige skridt lægger bag os. „Eller hvad du ellers ledte efter.“

„Nøks!“ siger Norell på den der måde der betyder jeg kan gå i stykker. For sent.

„Indira,“ siger jeg og nyder Nøks' åbenmundede ansigtsudtryk en lillebitte smule indtil jeg kommer i tanke om at hun ikke har gjort mig noget.

De standser begge længe nok til at Ailith bemærker det og vender sig fra fortroppen. Hun betragter os gennem sammenknebne øjne.

Hendes omgående fjerne blik tyder på at hendes sanser afsøger hver en krog i nærheden for potentielle farer.

Der er masser af kandidater:

En bitter lokkerhersker der er utilfreds med krigens udfald. Eller samtlige af Soras støtter der forsvandt efter hendes død. De er på ingen måde venligt stemt over for Notios indbyggere fordi vi gik imod dronning Sora og gjorde det af med hende.

Ailith retter sig igen mod hjemvejen.

Vi fortsætter.

„Indira er her? I skoven?“ hvisker Norell med sammentrukne bryn.

Jeg trækker på skuldrene. Enten skjuler Indiras lokkerkræfter hende for Ailiths sanser eller også er hun allerede langt borte.

Jeg går gennem skolebygningens lange korridor til værelset hvor Reynir boede inden han fik en af præstindernes hytter efter krigen. Jeg vrikker nøglen i låsen og drejer den med et klik.

Ailith sidder ved bordet lænet frem over tvillingebogen, og det giver et ryk i mig. Et øjeblik ser jeg Oma, stranguleret af sit element og med livløse øjne. Det tager et øjeblik at forstå at Ailith har det godt og ikke er angrebet af noget som helst.

Hun smiler mat og rejser sig. Jeg skal til at sige at hun ikke behøver at gå bare fordi jeg kommer, men faktisk har jeg brug for de her øjeblikke alene mens de andre har pligter.

„Jeg forstår det godt,“ siger hun bare og klapper mig let på kinden med sin tørre, bløde hånd. „Det er helt i orden at have brug for plads.“

Jeg bliver stående. Det er som om en hinde ligger om mig og holder resten af verden på afstand.

Jeg tager en dyb indånding. Her lugter friskt af planterne jeg har anbragt på Reynirs vej, som en sølle kompensation for hans fangenskab nummer to i Notio. Madrassen i hjørnet er fjernet, den har han taget med til hytten. Men

bordet hvor vi har brugt timevis på at studere skrifter, breve og tvillingebog, står der endnu, ligesom reolen i hjørnet.

På hylderne ligger Akelas tøj så sirligt og fint som hun selv ville have foldet det, og hendes kraftstav står op ad reolen, lige så død som min.

Jeg rører ikke tøjet, betragter det bare. Det dufter ikke længere af hende. Nogen vaskede det inden det blev sendt hertil. Hoffet sendte os aldrig hendes personlige ejendele.

„Tror du det er hendes?“ spørger Ailith.

Jeg snurrer rundt. Jeg troede hun var gået. Hun nikker mod tøjet og bliver stående med hånden på dørhåndtaget.

„Det gør ikke rigtig nogen forskel,“ siger jeg.

Det er magen til det vi andre går i.

„Hvem tror du sendte det? Kan det være Ro?“

Jeg vender mig fra det. „Det tror jeg ikke.“

Ville han så ikke have sendt noget personligt med? Hun skrev notesbøger, og jeg ved hun havde sin urtebog fra Dorothea hos sig. Hvad er der sket med dém? Hvem der end har sendt hendes ejendele tilbage, har ikke kendt hende, eller endnu værre, har forsøgt at udslutte hende. De Underjordiske har endnu ikke fuld kontrol over slottet og de sidste af Soras støtter der.

Jeg knytter næverne. Hvad bilder Ro sig ind? I starten havde jeg dårlig samvittighed over at tage afsked med Akela uden ham. Han elskede hende, og de fortjente begge at han skulle være der. Dengang troede jeg at krigen havde fordrevet ham, for Soras Udvalgte havde det ikke nemt i

efterspillet. Men han har haft måneder til at vende tilbage.

Han kunne have fortalt om Akelas sidste år, dem jeg ikke kunne dele med hende. Har han ikke selv behov for det? Lyst til at se mig og dem der også holdt af hende, og holde hende i live igennem minder og historier?

Jeg kan selvfølgelig ikke se på mindesmærkerne ridset i Notios borgmur om han faldt under Det Endelige Opgør, for han er ikke herfra. Men jeg har holdt øje med dødslisterne, og hans navn er der ikke. De Underjordiske er forvandlet fra en oprørsgruppe til et fredsråd der udover at forsøge at genoprette kaos efter krigen og udligne ubalancen, deler de tabte med hinanden.

I øvrigt mener Emmelin hun så Ro på slagmarken efter Soras fald. Hans jordbærblonde hår med den forreste tot i hver side samlet af bånd ved skulderen er letgenkendeligt. Han er derude et sted, og jeg kan ikke i min vildeste fantasi opdigte en gyldig undskyldning. Andet end at Akela aldrig var så vigtig for ham som han lod mig tro. Sump-hundene tage ham!

Ailith må være smuttet på et tidspunkt under min tankestrøm, og jeg er alene tilbage. Jeg griber om Akelas stav, lidt højere end hvor det føles naturligt, der hvor Akela selv ville have holdt den. *Den* ved jeg, er hendes. Trods den manglende sten i toppen ser den mindre amputeret ud end min. Eller måske derfor. Den hvide farve i min kraftsten er lige så tom og sløret som Sagas dårlige øje. Glansen er sivet ud af den sammen med kræfterne. Akelas er bare flyttet.

Fra staven og ind i hendes hånd inden jorden slugte hende.

Jeg kører fingeren over hendes stavs hårde materiale og op i den tomme skål der engang holdt den grønne sten.

„Akela, hvem er Arun?“ spørger jeg. „Hvorfor er vedkommende så vigtig, og hvad har Arun med muren at gøre? Med dig at gøre?“

Hun havde så mange hemmeligheder. Flere af dem lovede hun jeg nok skulle få at vide på et tidspunkt, men nu er det for sent.

„Tak, Gudinde, for at passe på min søster,“ hvisker jeg. Jeg ved Gudinden var hos hende allerede da hun døde. Hun var der og vækkede Akela for at give os endnu et par øjeblikke sammen. „Fortæl hende at jeg savner hende, og at ...“

Jeg stivner og glipper med øjnene. Noget sker med staven under mine fingre. Jeg kniber øjnene sammen mod skålen. Hvor der før var en helt glat overflade mellem den og selve staven, er der nu en tynd linje. Jeg kan næsten ikke se den, men jeg kan mærke den.

Overså jeg den før? Gik Akelas stav alligevel lidt i stykker, som min egen, da hun løb ind i flammerne?

Jeg trækker min egen stav frem. Mærker efter over det sodsvedne materiale. Det pletter mine fingre mens jeg stryger frem og tilbage. Ingen revne. Stavene er altid skabt af ét helt stykke, ikke sammensat af flere.

Jeg griber på ny Akelas stav. Revnen bliver større. Jeg er sikker. Nu kan jeg se den. Den er hvidgul. Er det lys? Nej.

Jeg graver i den med mine korte negle. Noget skraber mod dem. Pergament?

Jeg graver videre, og hjørnet af et sammenfoldet stykke pergament dukker op. Jeg trækker det ud, nænsomt så jeg ikke står med et afrevet hjørne mens resten gemmer sig derinde. Jeg får det fri.

Mine fingre skælver. Det gør resten af mig også. Jeg folder beskeden ud. Det er Akelas skrift, lillebitte og sammenmast.

Kæreste Gry.

Næste del af brevet slører. Jeg gnider hastigt tårerne væk. Den indledning har jeg læst så mange gange før, men aldrig med visheden om ikke at skulle se hende igen.

Mit håb er at du aldrig finder dette brev, for jeg kan kun se én grund til at du skulle gøre det.

Skulle det ske, er det vigtigt for mig at du ved:

- To Oprindelige befinder sig i et hemmeligt rum i slottets kælder: Hak (mørkesikter) og Viane (lysikter). Kun én person, som du må gætte dig til, for jeg kan ikke skrive navnet her, kender til det og tager med for at forsøge at befri dem straks efter jeg har gemt dette brev til dig et sted forhåbentlig kun du kan finde. Lad ikke hemmeligheden forsvinde med os hvis vi ikke kommer tilbage.

- Dronningen viste mig selv kælderrummet omend hun fortalte en løgn om det. Nej, ikke en løgn, bare kun en del af historien. Hun viste mig hvordan hendes far holdt hende i magiske armlænker, torturerede hende og tvang hende til at lave et blodritual der kunne fremkalde hendes døde tvillingesøster.

- Jeg ved hvilken sikste dronningen tilhører, og at hun blev født for hundrede tooghalvfjerds år siden (!!) som prinsesse Soraya. Da kong Haldors søster døde, indtog hun pladsen som hendes ukendte datter, Sora. Hun havde familietrækkene, og hun vidste ting kun familien burde.

Jeg udstøder et grinehulk. Og endnu et. Jeg både griner og græder og kan næsten ikke stoppe. Jeg trykker mund og næse ind i albueleddet hvor ærmet dæmper udbruddene. Det er så typisk Akela. Det er lykkedes hende at skrive til mig fra den anden side af døden, og så er det hele så forbandet *praktisk*.

Hun føles nær. Det klemmer om mit hjerte, og jeg smiler igennem tårerne.

„Ved Gudinden, Akela,“ mumler jeg og ryster på hovedet ad hende.

- Alle Sora's Udvalgte bliver testet i skyggespillet. Hak og Viane mener Sora opfandt det for at finde mørke- og lysstjerner. Sora selv siger skyggespillet er en måde at teste karakter og finde dem hun faktisk kan

stole på i stedet for hofrådet der i sin tid forrædte hende ved at slå hendes tvillingsøster ihjel.

- Og så, men ikke mindst: Efter jeg mødte dig, har jeg ikke et øjeblik været alene. Tak, min søster.

Kærligt

Akela der, om Gudinden vil det, vil vogte over dig altid selv hvis dette brev bliver nødvendigt.

Mit smil forvandles til en smal, sammenklemt streg. Tårerne triller over kinderne. Jeg kan se hende for mig sidde og skrive det hele som om hun stadig befinder sig på slottet lyslevende.

Jeg ved ikke hvor længe jeg sidder sådan, helt stille og med en jævn strøm af langsomme tårer.

Bagefter føles mit ansigt opsvulmet og varmt, og huden strammer under øjnene. Jeg lægger brevet på bordet. Det er sært at der intet står om Arun. Det var det allervigtigste for hende at sige inden hun døde. Alligevel nævnte hun det ikke da hun længe før sad på slottet og havde tid til at formulere hvad der kunne blive hendes sidste ord til mig.

Brevet er tilsyneladende fra inden vi fandt hende i elementlommen med Hak og Viane, at dømme efter måden hun skriver om både dem, kong Vidkunn og ritualet med søsteren. I mellemtiden har noget gjort denne Arun vigtig. Men hvad?

Det skarpe, varme skær fra tællelysets flamme dukker op bag mine øjenlåg. Jeg åbner øjnene og kigger direkte ind i flammen. Jeg er ikke træt. Jeg er ikke noget som helst. Det føles bare som endnu en dag i rækken af dage der er ens.

Jeg skubber mig op, kommer i tøjet og følges med Nøks og Norell udenfor. Som altid står Reynir lænet op ad muren på tredjeårsaspiranternes bygning med øjnene lukkede mod den gyldne morgensol der giver hans blege træk et overnaturligt skær. Han mærker os og skubber sig ud fra væggen inden han åbner øjnene.

„Godmorgen,“ siger han og giver mig et langt kram. Han

drejer hovedet let og hvisker i mit øre: „Jeg er her.“

Det vækker en lille glød dybt inden i mig, men kun et øjeblik. Ikke én dag passerer uden en af os siger de ord. Jeg kysser ham let på halsen, men kan ikke sige dem tilbage, ikke i dag. Det føles ikke som om jeg er her.

Vi fortsætter ned til morgenmaden hvor Liv slutter sig til os, og så op ad skolebygningens brede trappe til undervisningslokalerne. Der var engang hvor strømmen af aspiranter var svær at stå imod på netop denne tid. Nu kan man blive helt i tvivl om hvorvidt vi er stået op på det forkerte tidspunkt.

Reynir forlader først min side da vi går ind til undervisningen, og først efter han har fanget mit blik og klemt min hånd. Jeg holder begge dele et øjeblik længere. Aapelis død ligger som en tung belægning om hele hans væsen, men i dag ser ud til at være lidt lettere end i går. Det betyder ikke at i morgen eller bare i eftermiddag er det samme, så jeg indprenter det og smiler vagt.

Højbordene fra dengang vi brugte lokalet til normal undervisning i ligevægt, står her endnu.

En svag stank af symsterod og grønbrune aftryk sidder stadig i bordpladerne selv om mynte og småblomstret perlenælde er plantet som afledning i små krukker i vindueskarmene.

Kedlerne og blandingskarrene på midten af bordet er erstattet af bunker af historiske skrifter.

„Velkommen til debatholdet for indstilling af Lusucros

nye regent,“ siger Kajla til det halvtomme rum. „Fortsæt hvor I slap sidst.“

Udover os – Nøks, Norell, Liv og mig – er her kun Yara og Emmelin ved bordet ved siden af og en anden gruppe foran.

Liv åbner forsigtigt en gammeltudseende bog. Hun læner sig ind over siderne, og hendes korte, kobberfarvede hår stryger frem og dækker smilehullerne og de let lyserøde kinder der tilsyneladende er uhelbredelige i Norells nærvær.

Norell rækker hende et af sine farvede hårbånd og rykker nærmere både hende og bogen. „Tror præstinderne virkelig ikke at der sidder én eneste fra det tidligere hofråd som er i bedre stand til at vurdere hvem Lusculos fremtid skal lægges i hænderne på end en flok aspiranter?“ mumler Norell.

„Nej,“ udbryder jeg og slår en næve i bordet. „Og det tror vi heller ikke. Hver og én kunne have sagt fra over for Sora. *Hver og én*. Det gjorde de ikke.“

„I hvert fald ikke hvad vi ved af,“ siger Nøks og klapper mig akavet på ryggen inden hun vender sig mod Norell. „Sådan er livet efter Det Endelige Opgør, åbenbart også kendt som dommedag. Styret er væltet og stukket af, og der er kun os tilbage. Altså, De Underjordiske tager det faktiske valg, men vi laver benarbejdet.“

„Mon ikke De Underjordiske bruger alle vægne timer på at finde roden til ubalancen og en kur mod elementsygen,“

siger Liv. „Og imens de gør, udvikler uenighederne sig i hovedstaden. Finder de ikke en ny regent, bliver alt kun værre.“

„Det er sjovt som ingen forbereder os på at der også kommer noget bagefter,“ mumler jeg. „Efter opgøret. At det ikke bare handler om at fjerne det betændte, men også at pleje såret tilbage til sundhed.“

„Spøjs fortolkning af sjov,“ siger Nøks. „Desuden kan du bare hoppe ind til undervisning i sygepleje hos Saga ved siden af, jeg er ret sikker på det er nøjagtig hvad de lærer.“

„Lær betydningen af 'overført betydning',“ sukker No-rell. „Men vi kunne faktisk overveje at gå ind til Sagas undervisning. Det her er for sært.“ Hun nikker mod Emmelin og Yara og tilføjer hviskende: „Lyt lige.“

„Det åbenlyse regentvalg er Saga,“ siger Yara og sætter en stjerne ud for et navn på en liste de har udarbejdet. „Hun er en af De Oprindelige og opfylder dermed som den eneste kravene for at blive regent.“

„Det gjorde Sora også,“ siger Emmelin. „Og det kunne have gået bedre. Jeg synes Cheng er det åbenlyse valg. Hun har allerede masser af erfaring med at lede Notio og De Underjordiske. Det bør i hvert fald være en fra De Underjordiske.“

„Blandt dem er de eneste overlevende siskstere præstinderne fra Notio og så Tajs,“ siger Yara. Tajs er overhovedet fra Vatnor. „Saga er både dygtig og præstinde hvilket betyder hun har en særlig tilknytning til Gudinden og alt levende.“

Hun er mere kvalificeret end Sora var.“

„Hvad med Sagas sygdom?“ spørger Emmelin.

„Man kan godt regere selv om man er syg.“

Norell snor sin ene lange pandehårstot om fingeren. „Det er så uvirkeligt at Saga eller Cheng kan lande på tronen.“

„Det er klart at os fra Notio peger på dem,“ siger Liv.

Nøks smiler skævt, og jeg er slet ikke i tvivl om at hvad der end skal til at passere hendes læber kun vil ophidse Norell. „Måske er vi helt forkert på den. Måske skal vi pege på Tapio. Han er vant til at herske, og lokkerne ser heller ikke ud til at blive ramt af elementsygen.“ Hun lukker Norells bog og klapper omslaget. „Opgave løst. Næste.“

Norell sætter hænderne i siden og åbner munden. I det samme suser døren op og hamrer ind i væggen. Ind foran klassen halter en skikkelse indviklet i tørklæder og sjal. Først tror jeg det er Chengs skæve gang, men da hun kommer nærmere, ser jeg det er Saga. Et par aspiranter med opspilede øjne og flakkende blikke støtter hende.

Morgensolen når akkurat skolebygningens vinduer og bader Kajla, Saga og de forvirrede aspiranter i lys. Saga stønner og trækker sjalet helt sammen om ansigtet så der kun er en sprække til øjnene.

„Jeg har set det,“ råber Saga ud over klassen. Hendes mælkehvide øje kører rundt, og hun famler foran sig som om hun ikke helt aner hvad der omgiver hende.

„Hent Ailith,“ siger Kajla til den ene aspirant og nikker mod lokalet på den anden side af gangen mens hun gnider

på sin kraftsten og formentlig tilkalder Cheng.

Jeg hopper ned af den høje stol og løber hen til Saga.

„Saga.“ Jeg griber hende om underarmene for at give hende et fast holdepunkt i denne verden og tid. „Hvad ser du?“

Hun glipper med øjnene og retter dem med et ryk mod mig selv om hun ikke helt evner at fokusere. De er røde og blodskudte, også mælkeøjet. Selv om sjalet skygger for sollyset, misser hun igen. Hun skubber stoffet lidt til side for at frigøre munden og afslører et kæmpe udslæt af nubret hud der dækker både hage og kinder. Jeg gisper.

„Fjern lyset,“ råber jeg.

Nøks lader faklerne i rummet gå ud. Norell og Liv trækker gardinerne for.

Jeg er tør i munden. Det her sker ikke. Ikke for Saga. Hun, Cheng og Ailith er usårlige. De skal få os ud af det her. Men lysfølsomheden og hudskaderne ... Jeg har ikke set et udbrud af elementsygen hos en lyssikster før, men visheden ætser sig frem i maven.

„Væltet blev det mørke styre,“ mumlesynger Saga. „Kusinen hun skal kronen bære. Ej mere død, nu folket forstod. Uden Den Mørke ingen udgydt blod.“

„Hvad?“ spørger Ailith der er dukket op i døren.

„Kusinen!“ råber Saga.

Ailith stryger hende over ryggen. „Jeg er Ailith, det er Gry, og vi er hos dig,“ mumler hun.

En kriblende fornemmelse spreder sig ned ad ryggen. Sogas ord. Velkendte toner dukker op i mit hoved ledsaget af

larm fra en kro. Det er teksten som musikanten fra lommen Akela var fanget i, sang. Jeg synker. Ordene han sang om og om igen, stammede fra ...

„Det er en gammel forudsigelse fra tvillingebogen,“ siger jeg.

Saga falder om i vores arme.